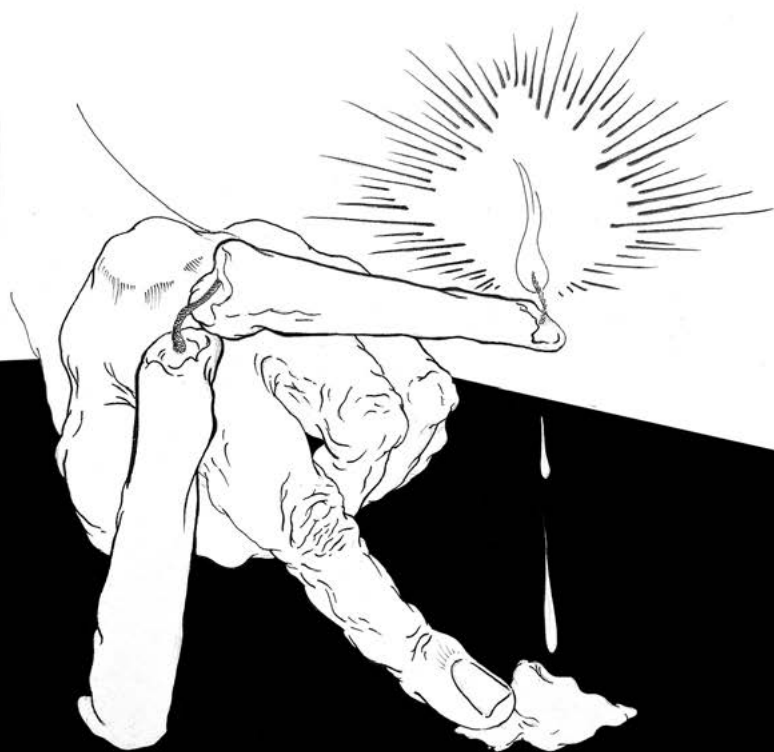

ZGASIĆ ŚWIATŁOŚĆ WIEKUISTĄ

WALLSPACE
GALLERY

ZGASIĆ ŚWIATŁOŚĆ WIEKUISTĄ

PRZEOBRAŻENIA WIZJI DUCHOWOŚCI

23.05. – 15.06.2024

PATRON MEDIALNY

MÓJ BÓG JEST PIĘKNY JAKO JA

CHÓR
Oto bluźnierca!

KRÓL ROGER
Ktoś ty?

PASTERZ
Pasterz.

CHÓR
Bluźnierca, to bluźnierca!

KRÓL ROGER
Dlaczego męczysz lud?

PASTERZ
Mówię mu o swoim Bogu.

KRÓL ROGER
Jakiż jest twój Bóg?

PASTERZ
Mój Bóg jest piękny jako ja.

ARCHIERIOS
Milcz szalony! Milcz!

DIAKONISSA
Milcz szalony! Milcz!

CHÓR
Szalony! Bluźnierco! Milcz!

ROKSANA
O Królu! Daj mu mówić, Królu.

KRÓL ROGER
(rozkazującym ruchem ręki do cisnącego się wokół tłumu)
Dość. Niech mówi Pasterz!

PASTERZ
(w zadumie, z niewysłowionym uśmiechem na ustach)
*Mój Bóg jest piękny jako ja,
Mój Bóg jest dobry pasterz.
Przez drogi, przez kamienie, Przez ścieżki gór
wędruje.*

(Jarosław Iwaszkiewicz, Karol Szymanowski – libretto opery Król Roger)

Innowiercy, bogobojni, ateści i nawróceni. Zawsze gorliwi. Ludzie sztuki. Wystawieni na próbę. Kwestionują prawdy objawione, godzą w uczucia. W imię „Ja”. Co to za substancja.

Podejmują trud poznawczy, jako emanacje swojej religijności, wiary w proces twórczy, w Materię, Dzieło i Stwórcę. Bluźniercy? Cięży na Nich presja czasu, odczuwalna najmocniej pod koniec pojedynczego aktu ale najbardziej dotkliwa w finalne Ich egzystencji. Wystawiają na próbę. Świętej pamięci Klasycy awangardy. Twórcy nowych podań o Bogach i Bohaterkach. Grzeszą? Myślą, mówią i czynią.

Konceptualiści – wątpiacy, epigoni – realiści, magicy – abstrakcyjniści, minimaliści – mistycy. Krytycy – Figuranci. Sąd ostateczny odwołany. Wszyscy skazani na wieczną chwałę. Miejcie nas w opiece Scjentyści. Więc dokąd umierają Artyści?*

Czy bez osądu gra warta jest świeczki? Nie śmiem wątpić.

Ze względów oszczędnościowych polecam zgasić światłość wiekiustą
napisał Julian Tuwim ostatniego dnia życia na kawiarnianej serwetce.

Dotyka mnie niezmiennie bezwzględność i dowcip tego zapisu. Tuwim odsłonił mózół artystycznej drogi i nieuchronność losu człowieczego. Artystyczne poszukiwania skoncentrowane na ciągłym docieraniu i odkrywaniu, ze zgodą na koniec, po którym nie nastąpi ciąg dalszy. Są tacy dla których strony nadal są dwie, a natura jest nie tylko ludzka. Formę może wypełniać esencja, a jeden zawsze dzieli się na trzy.

Prace ujęte w tej ekspozycji dotyczą wierzeń, systemów religijnych, podań ludowych, mitów, nauk ścisłych i obyczajowości tworząc interesujące filiacje między rozumieniem i odczuwaniem duchowości teologicznej, filozoficznej, psychologicznej, a rozwojem współczesnego społeczeństwa.
Błądzić będziemy po omacku.

Karolina Kliszewska

*Nawiązanie do tytułu filmu „Dokąd umierają Malarze” reż. Miszka Pietrzak, dokument poświęcony Artyście Bolkowi Gasińskiemu – premiera w 2025 r.

PAWEŁ SOBCZAK (UR. 1997)

POŻERACZE BOGÓW I, 2024

olej, płótno; 80 x 60 cm;
sygn. i dat. na odwrocie: PAWEŁ / SOBCZAK / 2024 (flamastrem).

Ukończył Akademię Sztuk Pięknych w Katowicach otrzymując tytuł magistra z wyróżnieniem, oraz UPV wydziału Belles Arts de Sant Carles w Walencji. Artysta tworzy sztukę w stylu nowego nurtu – Romantyzmu Fatalnego. Opiera się on na klasycznych wartościach, kategoriach i modelach sztuki antycznej.

W jego obrazach głównym motywem jest powtarzający się portret młodego mężczyzny nawiązujący do portretów trumiennych z Fajum, który jest odpowiednikiem mężczyzny fatalnego. Obrazy te eksplorują tematykę etyki i moralności poprzez symbolikę i metaforę. Artysta tworzy

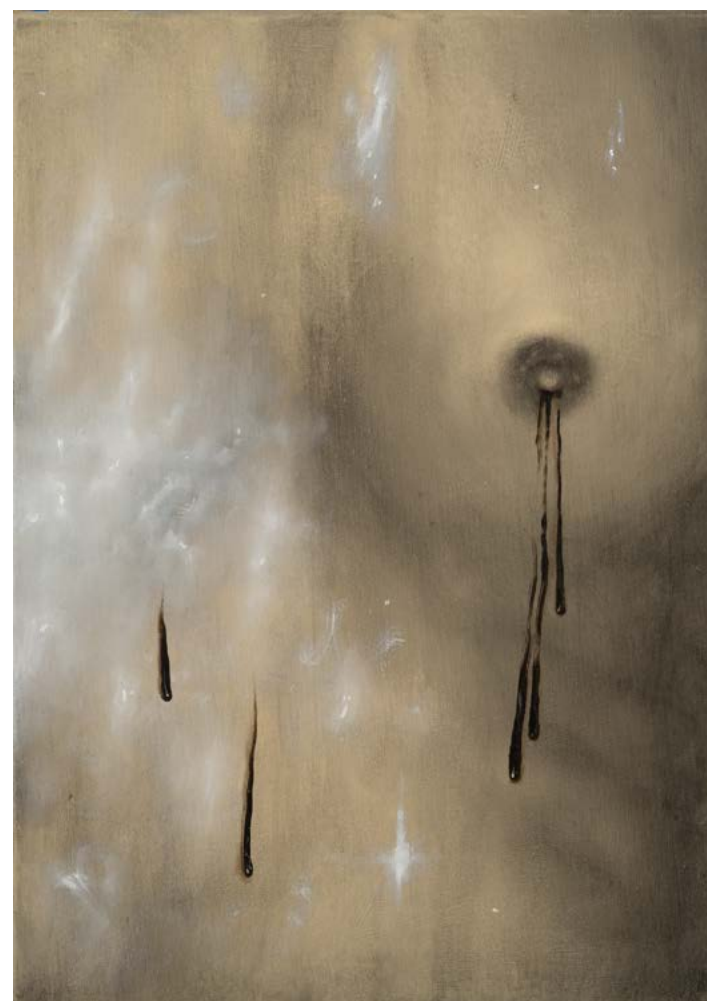
także obiekty i instalacje, wykorzystując naturalne materiały i przedmioty codziennego użytku.

Nadaje im nowe znaczenie poprzez kontekst wystawy oraz zestawienie z pozoru niepasujących do siebie obiektów. Sobczak angażuje wszystkie zmysły widza, włączając do swoich wystaw elementy zapachu, smaku i dotyku. Artysta często łączy swoje dzieła z tekstami czerpiącymi z przypowieści biblijnych i mitologii. Rozwijają one tematykę seksualności, duchowości, przemijania i wrażliwości. Każda praca odzwierciedla stan emocjonalny artysty.

PAWEŁ SOBCZAK (UR. 1997)

CZARNE MLEKO, 2023

olej, płótno; 70 x 50 cm;
sygn. i dat. na odwrocie: PAWEŁ / SOBCZAK / 2023 (flamastrem).

WŁADYSŁAW HASIOR (1928 – 1999)

ARKA, 1970

asamblaż, drewno, folia aluminiowa, papier, szkło; 84 x 115 x 14 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: W. HASIOR / -ARKA- / 1970.

W latach 1947–1952 uczył się w Państwowym Liceum Technik Plastycznych w Zakopanem pod kierunkiem profesora Antoniego Kenara, a następnie w latach 1952–1958 studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, pod kierunkiem profesora Mariana Wnuka. W roku 1959 otrzymał stypendium francuskiego Ministra Kultury; studiował w pracowni rzeźbiarza Ossipa Zadkine'a w Paryżu.

Władysław Hasiór, przy wykorzystaniu przedmiotów codziennego użytku, uszkodzonych lalek, szklanych naczyń,

konarów drzew, skrawków tkanin, drutów i wielu innych elementów komponował assemblage, dzięki czemu jego działalność artystyczna była nie tylko prowokacją twórczą, ale również intelektualną. Artysta uważał, że wykorzystywane przez niego elementy mają możliwość sugerowania konkretnych treści, równocześnie kreował osobiste misterium przedmiotów. W części z nich, jak na przykład chleb, mydło, świeca można również doszukać się znaczeń symbolicznych, filozoficznych a nawet religijno-duchowych.

WŁADYSŁAW HASIOR (1928 – 1999)

KAPLICZKA DOMOWA, 1988

technika własna, wymiary we współczesnej oprawie: 65,5 x 58 x 19,5 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: Kapliczka / Domowa / 1988 / HasiórWł (długopisem).

PAWEŁ SOBCZAK (UR. 1997)

OGRÓD RÓŻANY, 2023

olej, płótno; 150 x 200 cm;

sygn., dat. i opisany na odwrocie: PAWEŁ / SOBCZAK / 2023 / KAT.

MICHAŁ ŻĄDŁO (UR. 1997)

BACHANALIA, 2023

olej, płótno; 140 x 190 cm;
sygn. na odwrocie, na krośnię malarskim: MICHAŁ ŻĄDŁO.

W latach 2017 – 2022 studiował Malarstwo na Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Dyplom w pracowni prof. Janusza Matuszewskiego.

Laureat Nagrody Europejskiej Stolicy Młodzieży w 2. edycji Biennale Malarstwa Lubelska Wiosna oraz Nagrody Zarządu NCP POLAND Sp. z o.o. w V edycji Ogólnopolskiego Konkursu Malarskiego im. Leona Wyczółkowskiego BWA w Bydgoszczy.

Zajmuję się malarstwem figuratywnym, portretowym. Interesują go wątki homoerotyczne w sztuce. Pracuje z figurą mężczyzny o androgynicznych cechach wyglądu. Tematy, których się podejmuje, wynikają z jego zainteresowania kryzysem męskości. Praca z obrazem to pretekst do wyrzucenia na zewnątrz trudnych myśli i próba uporządkowania świata wewnętrznego. Poszukiwania kierują go w stronę ikonografii chrześcijańskiej i mitologii.

MICHAŁ ŻĄDŁO (UR. 1997)

PASCHALIS, 2023/2024

olej, płótno; 60 x 50 cm.

KAROLINA ŻĄDŁO (UR. 1999)

KUSZENIE EWY, 2023

olej, płótno; 170 x 110 cm;
sygn. i opisany na odwrocie.

Od roku 2019 studentka Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Członkini Stowarzyszenia Otwarta Pracownia. Zdobywczyni Grand Prix w konkursie o nagrodę Eibischa 2023. Wybrane wystawy: „Pejzaż malarstwa polskiego”, Za-

chęta Narodowa Galeria sztuki, 2024; „Gdzie są te obrazy, których jeszcze nie namalowano?”, Otwarta Pracownia, Kraków, 2023; „Ojcowizna”, Galeria Prześwit, 2023.

HELENA STIASNY (UR. 1997)

MADONNA Z CÓRECZKĄ, 2023

olej, płótno; 200 x 120 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: HELENA STIASNY
/ „MADONNA / Z CÓRECZKĄ” / OLEJ NA PŁÓTNIE /
200 x 120 cm / 2023.

Artystka, malarka i ilustratorka. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, dyplom magisterski obroniła z wyróżnieniem w 2020 r.

Notowana w Kompasie Młodej Sztuki 2022 i 2023 w pierwszej dwudziestce. Wyróżniona podczas 16. Jesiennego Salonu Sztuki LOOSTRO 2023 w BWA Ostrowiec. Nagrodzona za malarstwo we Włoszech w konkursie Venice-Lands ArtPrize 2019. Indywidualne wystawy m.in. w Sarah Kravitz Gallery (Londyn, UK, 2023) czy Fundacji Rodziny Staraków (Warszawa, 2022). Jej obraz był eksponowany w Zamku Królewskim w Warszawie „Helena Stiasny & Lucas Cranach Starszy. Herstory Ewy” (2023). Uczestniczka wystawy „Woman Art Power” (2022) w Mazowieckim Centrum Sztuki Współczesnej „Elektrownia” w Radomiu. Poka-

zywana na międzynarodowych wystawach m.in. w Londynie, Berlinie, Biszkeku (Kirgistan), Ponzano Veneto (Włochy) czy Suncheonie (Korea Południowa). Jej obraz znajduje się w kolekcji mBanku.

Pod pseudonimem Ala Bankroft autorka ilustracji do nagradzanej i przetłumaczonej na 6 języków książki „Widziałem pięknego dziecięcia” (Wydawnictwo Dwie Siostry). Książka otrzymała m.in. przyznawane za debiut wyróżnienie Opera Prima podczas Międzynarodowych Targów Książki Bologna Ragazzi 2020 oraz nagrodę specjalną jury Premio Andersen 2022 - najważniejszą włoską nagrodę w świecie książek dla dzieci. Ilustracje były eksponowane na wystawie „Masters of Polish Illustration” organizowanej przez Instytut Adama Mickiewicza w Suncheonie (Korea Południowa).

FILIP SYCZYŃSKI (UR. 1984)

FATHER / SON, 2024

olej, płótno; 180 x 120 cm;
sygn. i dat.: Felipee 19/III/24.

Filip FELIPEE Syczyński to reżyser, scenarzysta oraz malarz. Współpracował z takimi twórcami jak David Lynch i Adrian McDowall. Jego filmy były pokazywane na prestiżowych festiwalach filmowych, w tym na Sundance i w Cannes. Filip był również współtwórcą i reżyserem serialu telewizyjnego „Mały Zgon”, obecnie dostępnego na Netflixie.

W obszarze komercyjnym Filip tworzył treści dla takich marek jak PlayStation, OLX i Bose. Jego reklama dla TATA Communications zdobyła główną nagrodę na konkursie MOFILM w Nowym Jorku.

Obecnie Filip pracuje nad swoją nową serią malarską „God of Rave”, oraz swoim debiutem filmowym „The Great Match”, inspirowanym jego własną historią życiową.

Jerzy Nowosielski zaliczany jest do grona najciekawszych twórców XX wieku, a jego obrazy do najbardziej rozpoznawalnych. Ten związany z krakowskim środowiskiem artysta był również długoletnim pedagogiem tamtejszej Akademii Sztuk Pięknych, ale przede wszystkim erudytą o szerokich horyzontach.

Wychowany na styku dwóch religii w czasie, gdy kształtowało się środowisko artystyczne polskiej awangardy, wykształcił własny język malarski oparty o elementy charakteryzujące wschodnie ikony. Przypadające na lata

60. XX wieku sukcesy artystyczne Jerzego Nowosielskiego zbiegły się w czasie z sformułowaniem kanonu podejmowanego przez malarza i szeroko rozumianego tematu sacrum. Jego dwuwymiarowe dzieła, o wyraźnie zaznaczonym rysunku, z bohaterami płócien, którzy zostali pozbawieni cech charakterystycznych, sposobie kadrowania kompozycji, w przypadku portretów niemal w całości wypełniających płótno, zyskały hieratyczną dystynkcję i godność, ale nie wyniosłość. Dzięki tym zabiegom Jerzy Nowosielski osiągnął zunifikowany model, panteon osobistego sacrum.

JERZY NOWOSIELSKI (1923 – 2011)

MANDYLION Z EDESSY, L. 70. XX W.

olej, płótno; 45 x 65 cm;
sygn. na odwrocie: J. NOWOSIELSKI.

JERZY NOWOSIELSKI (1923 – 2011)

KRUCYFIKS

tempera, deska; 89 x 60 cm.

HENRYK MUSIAŁOWICZ (1914 – 2015)

Z CYKLU: KSIĘGI ŻYCIA, 1999-2007

drewno polichromowane, technika własna; 228 x 38 x 29 cm;
sygn. na podstawie: MUSIAŁOWICZ.

HENRYK MUSIAŁOWICZ (1914 – 2015)

Z CYKLU: KSIĘGI ŻYCIA, 1999-2007

drewno polichromowane, technika własna; 223 x 32 x 36 cm;
sygn. na podstawie: MUSIAŁOWICZ.

Artysta, malarz i rysownik, twórca form przestrzennych. Studiował na Wydziale malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, pod kierunkiem prof. Felicjana Kowalskiego i prof. Leonarda Pękalskiego. Dyplom uzyskał w 1948 r. Był członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków od 1945 r. oraz Europejskiego Stowarzyszenia Kultury (SEC). Twórczość Henryka Musiałowicza realizuje się w długich, malowanych latami cyklach. Najważniejsze z nich to cykle: „Wojna przeciwko człowiekowi”, „Dno morskie”, „Krajobraz animalistyczny”, „Portret wyobraźni”, „Harnasie”, „Reminiscencje”, „Oczekiwanie”, „Rodzina”, „Sacrum”. W latach

90. artysta zaczął tworzyć formy trójwymiarowe. Henryk Musiałowicz eksponował swoje prace na ponad 100 wystawach indywidualnych oraz brał udział w około 250 wystawach zbiorowych w kraju i zagranicą. Prace Artysty znajdują się w muzeach, a także w licznych znaczących kolekcjach prywatnych w Polsce i na całym świecie. Był laureatem wielu prestiżowych nagród i wyróżnień, m.in. Złotej Głorii Artis oraz Krzyża Komandorskiego Odrodzenia Polski. Jego malarstwo wysoko cenione przez krytykę, należy do poszukiwanych przez światowych kolekcjonerów.

HENRYK MUSIAŁOWICZ (1914 – 2015)

Z CYKLU: MATKA ZIEMIA, 1991

technika własna, płyta; 87 x 72 cm;

sygn. p. g.: MUSIAŁOWICZ;

sygn., dat. i opisana na odwrocie: Z CYKLU / „MATKA / ZIEMIA” / 1991 / 102 x 87 (sic!) / MUSIAŁOWICZ.

TADEUSZ BRZozowski (1918 – 1987)

RELAX CON MORBIDEZZA, 1986

piórko, tusz, tusz lawowany, karton; 49,5 x 39,5 cm (w świetle passe-partout);
sygn. i dat. śr. d.: 86 / T.B., opisany p. d.: „Relax / CON morbidezza”;
opisany na odwrocie: T. BRZozowski / „relax – CON morbidezza” / 50 x 40 / 1986.

TADEUSZ BRZozowski (1918 – 1987)

SZLAFCYMER & NAKASTLIK, 1982

piórko, tusz, tusz lawowany, karton; 50 x 72,5 cm (w świetle passe-partout);
sygn. i dat. l. d.: T.B.82, opisany l. g: „Szlafcymer & nakastlik”.

Był członkiem międzynarodowej grupy Phases oraz Grupy Krakowskiej. W 1946 roku ukończył studia na krakowskiej akademii w pracowni Ignacego Pieńkowskiego i Pawła Dadleza. Już od lat 50. XX wieku rysunki stały się w twórczości artysty pełnoprawnymi

dzielami i są niejako wprowadzeniami do większych kompozycji malarskich. W początku lat 70. nastrój egzystencjalny, ironia i groteska w twórczości Brzozowskiego ustąpiły miejsca eschatologii i sferze sacrum.

JERZY TCHÓRZEWSKI (1928 – 1999)

ZAMKNIĘTA PRZESTRZEŃ, 1989

akryl, tempera, papier; 70 x 100 cm;
sygn. i dat. p. d.: JTchorzewski 89.

Jerzy Tchorzewski wywodzi się z krakowskiego środowiska artystycznego. Jego prace po raz pierwszy zostały zaprezentowane właśnie tam w 1948 roku. Wydarzyło się to podczas I Wystawy Sztuki Nowoczesnej, która szybko została zamknięta w wyniku kształtowania się nowej polityki końca lat 40. XX wieku.

W wystawie wzięli udział również Alfred Lenica, Tadeusz Brzozowski oraz Kazimierz Mikulski. Twórczość wszystkich czterech malarzy, choć na różnych jej etapach, łączy posługiwanie się estetyką zbliżoną do francuskiego surrealizmu. W przypadku malarstwa Jerzego Tchorzewskiego, wrażenie oniryczności czy liryczności kompozycji, towarzyszy mu również w kolejnych latach działalności artystycznej. Poetyka przestrzeni zwizualizowana za pomocą abstrakcyjnych, ale też energicznych – energetycznych, ścierających się form,

stanowi istotną rolę w dziełach artysty. Jego obrazy oraz postawa artystyczna porównane są do demiurgicznych działań takich jak powoływanie nowego życia z nieożywionej materii obrazu czy symboliczny proces rozniecania żywiołu ognia z dwóch suchych polan, które utożsamiane są jedno z artystą drugie materią rozpoczętego właśnie obrazu.

Wrażliwość artystyczna Jerzego Tchorzewskiego nie jest zamknięta jedynie w „pikturalnych” ramach. Artysta cenił współczesną poezję, utrzymywał relacje z ówczesnym środowiskiem literackim dzięki przyjaźni z Zbigniewem Herbertem i Tadeuszem Różewiczem. Ta ożywiona wymiana myśli, czujności, wrażliwości i emocjonalności samego autora sprawiają, że płótna malarza poruszają również aspekty egzystencjalne i eschatologiczne.

JERZY TCHÓRZEWSKI (1928 – 1999)

MOCNE ŚWIATŁA, 1982

olej, akryl, płótno; 41 x 27,5 cm;
sygn. i dat. p. d.: J.Tchorzewski 82;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: J. Tchorzewski 82 / „MOCNE ŚWIATŁA” / akryl-olej.

PATRYCJA PIĘTKA (UR. 1998)

I AM UNDER THE SPELL OF VAMPIRE, 2021

olej, płótno; 70 x 81 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: 2021 / „I am under /
the spell of / vampire” / PATRYCJA / PIĘTKA.

Patrycja Piętka jest absolwentką Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w pracowni profesora Mirosława Sikorskiego, równocześnie studiuje scenografię.

W obrazach artystki dostrzec można specyficzny nastrój, pewne napięcie towarzyszące np. zamglonej nocy, sennym marom. Prace Patrycji Piętki są nacechowane onirycznością, nie można

odmówić im również wyjątkowo dobrego warsztatu malarskiego. Artystka odwołuje się do historycznych wydarzeń, przedstawiając je na płótnie tak, jakby były nierealnym wytworem wyobraźni, mglistym, może nawet wymagowanym wspomnieniem. Równocześnie można by odnieść wrażenie, że jej płótna to stopklatki z dawnych, uszkodzonych taśm filmowych.

PATRYCJA PIĘTKA (UR. 1998)

THE SPIRITS BOOK, 2021

olej, płótno; 40,5 x 30,5 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: 2021 / „THE SPIRITS BOOK” / Patrycja / Piętka (flamastrem).

NATALIA LL [NATALIA LACH-LACHOWICZ] (1937 – 2022)

Z SEANSU: PIRAMIDA - 3 FOTOGRAFIE, 1979 - 1980

fotografia czarno-biała, brom, papier; 9,5 x 15 cm (w świetle passe-partout – dwie prace), 10,5 x 16 cm (w świetle passe-partout – jedna praca); sygn., dat. i opisane na odwrocie: NATALIA LL / Seans: PIRAMIDA / 23/24 czerwca 1979 ... (ołówkiem dwie prace); NATALIA LL operator ? reżyser / Andrzej Sapija, podczas kręcenia filmu / „Sztuka ekstremalna” Łódź, 1980 r. (ołówkiem); odbitki autorskie, nakład: nieokreślony.

Pod koniec lat 70. XX wieku artystka zaczyna koncentrować się na zgłębianiu tematu mistycyzmu i energii duchowej. Właśnie o tych zainteresowaniach świadczy motyw piramidy, który pojawił się w jej twórczości. Z motywem tym są związane także inne niż fotografia obszary twórczości artystki. W tym czasie Natalia LL tworzy wideo, performanse i instalacje.

W latach 1970-1981 prowadziła wraz z Andrzejem Lachowiczem, Zbigniewem Dłubakiem i Antonim Dzieduszyckim galerię „PERMAFO”, która w znacznym stopniu przyczyniła się do rozwoju neoawangardy w Polsce. Od 1975 roku brała czynny udział w światowym ruchu feministycznym.

**HUBERT DOLINKIEWICZ
(UR. 1998)**

PIEŚŃ I/24, 2024

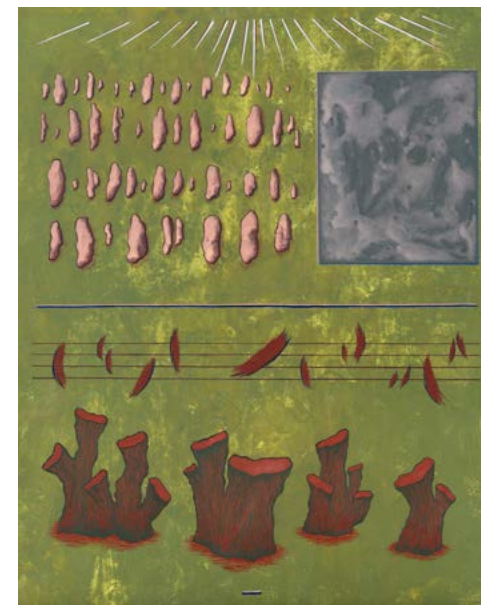
tempera żółtkowa, deska lipowa; 50 x 39,5 cm;
sygn., dat. i opisana na odwrocie, w tym: Hubert
/ Dolinkiewicz / Pieśń I/24 / ... / 25.04.24 r
(tuszem).

**HUBERT DOLINKIEWICZ
(UR. 1998)**

PIEŚŃ II/24, 2024

tempera żółtkowa, deska lipowa; 50 x 39,5 cm;
sygn., dat. i opisana na odwrocie, w tym: Hubert
/ Dolinkiewicz / Pieśń II/24 / ... / 29.04.24 r
(tuszem).

HUBERT DOLINKIEWICZ (UR. 1998)

PIEŚŃ III/24, 2024

tempera żółtkowa, deska lipowa; 50 x 39,5 cm;
sygn., dat. i opisana na odwrocie, w tym: Hubert / Dolinkiewicz /
Pieśń III/24 / ... / 30.04.24 r (tuszem).

Hubert Dolinkiewicz ukończył Akademię Sztuk Pięknych w Warszawie w 2023 roku. Dyplom z malarstwa zrealizował w pracowni profesora Stanisława Bają, aneks z malarstwa ściennego u dr hab. Sylwestra Piędziejewskiego oraz aneks z rzeźby u profesora Jana Mioduszewskiego. W swoich działaniach zajmuje się poszukiwaniem nowych form dla tego, co nazywa sferą duchową. W swojej praktyce twórczej

odwołuje się do szeroko pojętej tradycji sztuki chrześcijańskiej, surrealizmu i abstrakcjonizmu drugiej połowy XX wieku. Wśród inspiracji można odnaleźć także drzeworyt japoński i dalekowschodnią kaligrafię. Istotną rolę w twórczości Dolinkiewicza spełnia również pojęcie znaku i pisma asemicznego, jako nośnika treści.

JANINA KRAUPE-ŚWIDERSKA (1921 – 2016)

BEZ TYTUŁU

linoryt, technika własna, tkanina; 28 x 38 cm;
sygn. p. d.: J. Kraupe.

Studiowała w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, a podczas II wojny światowej kontynuowała naukę w Kunstgewerbeschule. Po wojnie kontynuowała naukę w krakowskiej uczelni, w pracowniach malarstwa sztalugowego, monumentalnego i grafiki. Od 1948 roku pracowała w macierzystej uczelni, gdzie w 1987 roku uzyskała tytuł profesora zwyczajnego. Artystka związana z Grupą Krakowską oraz in-

spirującą się m.in. buddyzmem katowicką Grupą Oneiron. Malarka i graficzka interesowała się również kulturą dalekiego wschodu i wywodzącą się z niej filozofią zen. Jej prace kojarzą się z symbolicznym zapisem rzeczy wyobrażonych. Artystka również dokumentowała przemijanie zjawisk, obrazów i odczuć. Jej dzieła to oniryczne przekształcenia realnych doznań.

JANINA KRAUPE-ŚWIDERSKA (1921 – 2016)

BEZ TYTUŁU

linoryt, technika własna, tkanina; 49 x 31 cm;
sygn. dwukrotnie l. i p. d.: J. Kraupe.

PIOTR TADEUSZ MOSUR (1990)

TOPOS, 2024

olej, płótno; 100 x 100 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: Piotr / Tadeusz / Mosur /
Topos / 2024 (flamastrem).

Artysta wizualny: malarz, twórca instalacji i autorskiej metody „zboczonej rekonstrukcji”; Reprezentowany przez Galerię Prześwit, współtwórca Galerii UL (wraz z Piotrem Sz. Mańczakiem), wiceprezes fundacji Wyspa Progress. Absol-

went wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (2017 r.) Obecnie doktorant i wykładowca macierzystej uczelni. Uczestnik wielu wystaw w kraju i za granicą.

Jeden z przedstawicieli grupy łódzkich awangardzystów należących do tzw. „kręgu Strzemińskiego” (m.in. obok Lecha Kunki, Antoniego Starczewskiego i Stefana Krygiera), czyli osób skupionych wokół myśli malarza i wykładowcy Władysława Strzemińskiego.

W latach 1944-1945 przebywał na robotach przymusowych w Królewcu. W latach 1946-1951 studiował w łódzkiej PWSSP, był uczniem Władysława Strzemińskiego i Stefana Wegnera, a opiekunem jego dyplomu był Ludwik

Tyrowicz. W latach 1947-1993 był pracownikiem PWSSP w Łodzi, w 1983 r. został profesorem tej uczelni. Wykładał gościnnie za granicą: w belgijskim Mons (1978 r., 1982 r.), w niemieckim Marburgu (1990 r.), a w roku akademickim 1989/1990 prowadził zajęcia na uniwersytecie w Gießen w Niemczech.

W 2002 r. otrzymał tytuł doctora honoris causa Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi.

STANISŁAW FIJAŁKOWSKI (1922 – 2020)

CHLEB DZIECIŃSTWA, 1967/1968

olej, płótno; 36 x 42 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie, na krośnie malarskim: Chleb dzieciństwa – 1968 – FIJAŁKOWSKI
(czerwonym tuszem), 30/67 (flamastrem).

STANISŁAW FIJAŁKOWSKI (1922 – 2020)

9.VI.61, 1961

tempera kazeinowa, płótno; 30 x 23 cm;
sygn., dat. i opisany, na odwrocie, na krośnie malarskim: S. Fijałkowski
– 9.IV.61 5/61 (flamastrem), poniżej papierowa nalepka z CBWA w Łodzi
z odręcznym opisem obrazu.

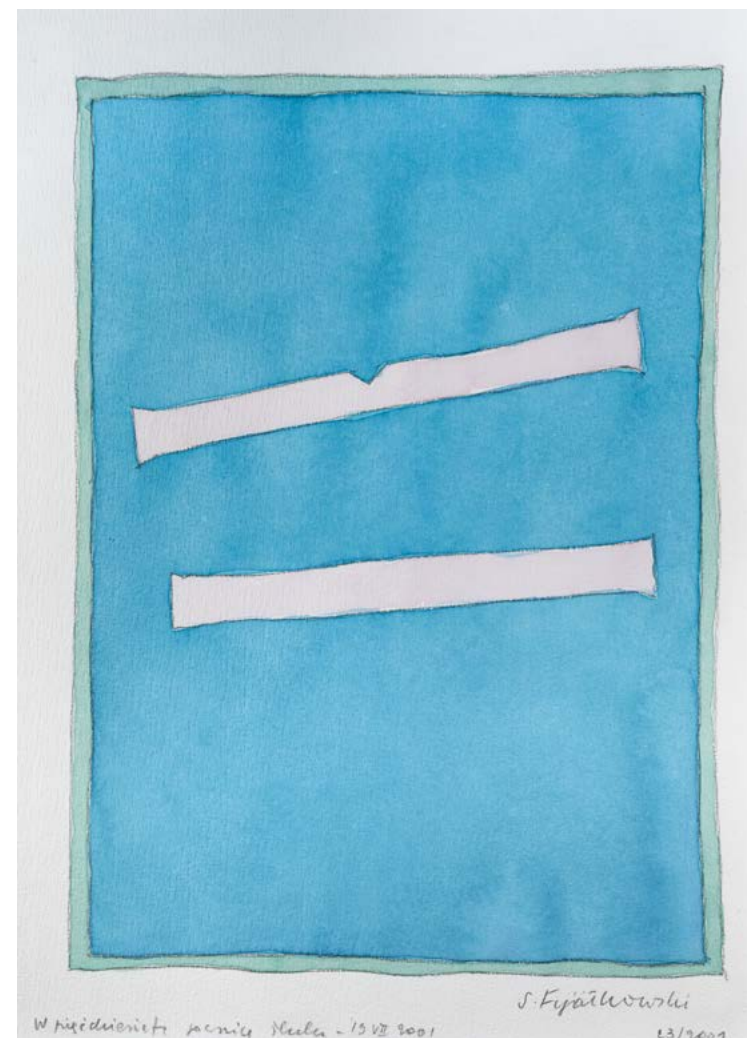
STANISŁAW FIJAŁKOWSKI (1922 – 2020)

23/2001, 2001

akwarela, ołówek, papier; 38 x 28 cm;
sygn., dat. i opisana u dołu: S. Fijałkowski / 23/2001 (ołówkiem), obok
dedykacja: w pięćdziesiątą rocznicę ślubu – 19 VII 2001 (ołówkiem).

Oglądając obrazy Stanisława Fijałkowskiego widz dopuszczany jest właśnie do części sacrum sztuki artysty. Złożoność, ale równocześnie otwartość na interpretację twórczości Stanisława Fijałkowskiego wynika z tego, że artysta z równym zaangażowaniem czerpał inspirację z pism

filozofów i traktatów teologicznych, cenił teorię sztuki Władysława Strzemińskiego i Kazimierza Malawicza, poznał i robił doświadczenia związane z teorią koloru, wizualizował w swoich dziełach symbole masońskie i te zaczerpnięte z ksiąg judaistycznych.

STANISŁAW FIJAŁKOWSKI (1922 – 2020)

18 VII 70, 1970

olej, płótno; 60 x 74 cm;

sygn., dat. i opisany na krośnie malarskim: Stanisław Fijałkowski „18 VII 70” (ołówkiem).

LEON TARASEWICZ (UR. 1957)

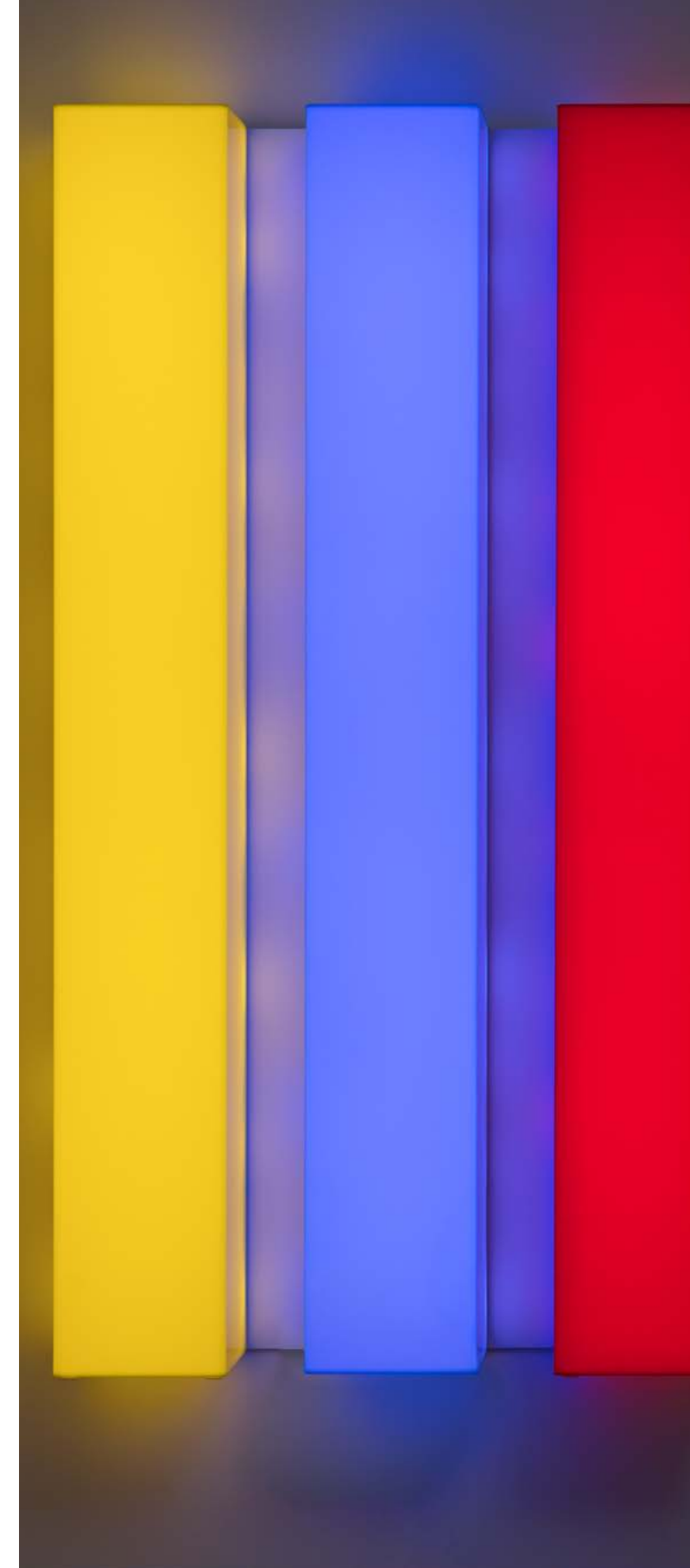
INSTALACJA, 2016

plexi, ledy; 150 x 140 cm.

Absolwent warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych, gdzie w 1984 roku uzyskał dyplom w pracowni Tadeusza Dominiaka. W 1984 roku zadebiutował pokazem w warszawskiej Galerii Foksal. Laureat Paszportu „Polityki”, nagrody im. Jana Cybisa oraz nagrody Fundacji Zofii i Jerzego Nowosielskich. W 2005 roku został odznaczony Srebrnym Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis, a w 2011 roku został Kawalerem Orderu Odrodzenia Polski.

Główną inspiracją dla twórcy jest natura. W polu zainteresowań artysty znajduje się pejzaż tak przetworzony, by dzięki niedopowiedzeniom mógł zostać uznany za abs-

trakcyjne przedstawienie. W ślad za malarską fascynacją Tarasewicza podąża wyjątkowa wrażliwość artysty na kolor i światło, które wydają się intensywniejsze, niż te znane z twórczości współczesnych artystów. Zagadnienie światła, świetlistości zostały podkreślone również w pracach wykonanych z na wskroś współczesnych i kojarzących się z tkanką miejską materiałów jak pleksi i led. Sztuka Tarasewicza nosi w sobie cechy transcendentalne. W 2016 roku, w poznańskiej galerii Ego, zostały zaprezentowane właśnie ledowe kompozycje artysty.

KOJI KAMOJI (UR. 1935)

NOC, OK. 1992

olej, płótno; 110 x 180 cm (każde z czterech płócien).

Artysta tworzący instalacje i obiekty przestrzenne oraz malarstwo. Do Polski przyjechał w 1959 roku. Podjął studia w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych (dyplom w 1966 roku) w pracowni prof. Artura Nacht-Samborskiego. Przez wiele lat związany był z środowiskiem Galerii Foksal w Warszawie. O swojej sztuce wypowiada się tak:

„Moja praca podobna jest w formie do pracy urbanistycznej. Ważne też są dla mnie rozstaw,

ciężar, faktura i tło powierzchni - tylko cel jest dla mnie odwrotny niż w urbanistyce. Nie chodzi mi o budowanie czegoś nowego, lecz odnalezienie i utwalenie rzeczy, o których zapominamy, i świata, od którego się oddalamy. Chciałbym znaleźć taką formę, aby uzyskać ich obecność.”

Praca była eksponowana na wystawie w Galerii Foksal w 1992 roku. Obraz zachował się na materiale fotograficznym autorstwa Tadeusza Rolke.

HUBERT DOLINKIEWICZ (UR. 1998)

PEJZAŻ METAFIZYCZNY XXIII, 2023

akryl, płótno; 190 x 240 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: Hubert Dolinkiewicz/akryl na
płótnie/190 x 240 cm/grudzień 2023/PMXXIII/23.

MICHAŁ WIRTEL (UR. 1988)

DOM [HOME], 2024

akryl, płótno; 110 x 180 cm.

Absolwent Wydziału Malarstwa Gdańskiej ASP. Malarz, grafik, ikonopis. Zajmuje się współczesną chrześcijańską sztuką sakralną. Zatrudniony na stanowisku asystenta w pracowni Rysunku i Malarstwa prowadzonej przez Prof. Zbigniewa Gorlaka na Wydziale Grafiki macierzystej uczelni.

Od roku 2015 projektuje oraz realizuje murale – jest autorem kilku fasad kamienic w Gdańsku oraz brał udział

w rekonstrukcji fresku Jana Zamojskiego i Bolesława Cybisa z 1938 roku – Polskie Niebo.

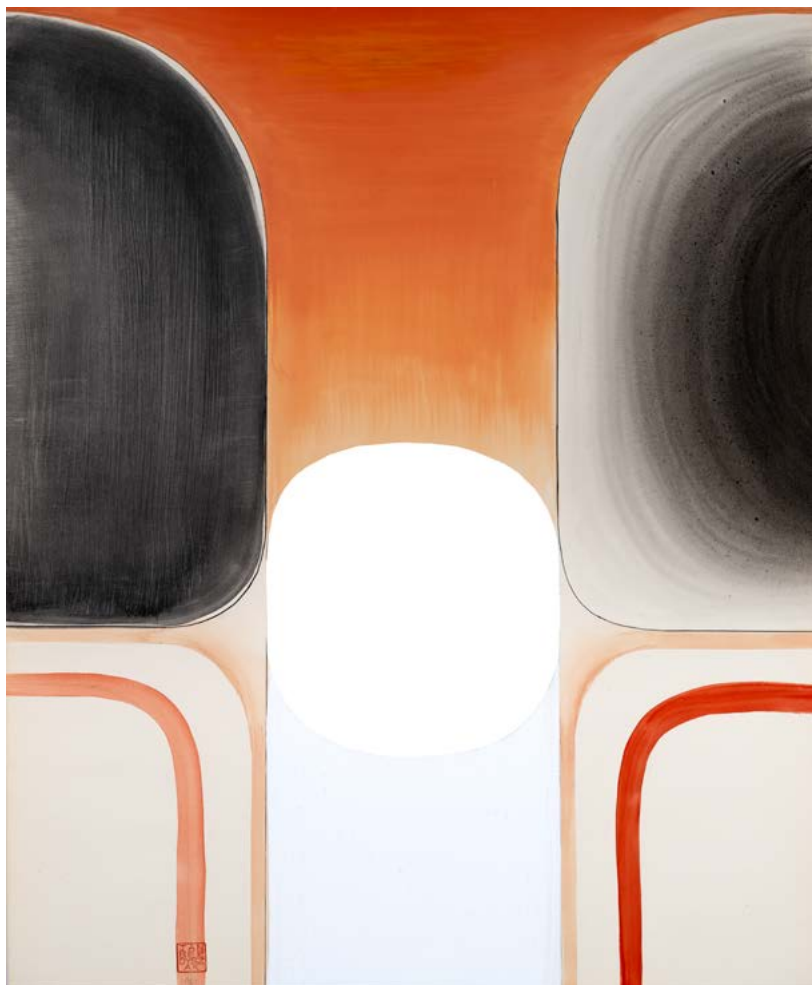
Laureat stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za osiągnięcia artystyczne. Uczestnik wielu plenerów oraz wystaw zarówno w kraju jak i za granicą (Stany Zjednoczone, Chiny, Ukraina).

MICHAŁ WIRTEL (UR. 1988)

NIESZPORY [VESPERS], 2024

akryl, płótno; 110 x 140 cm.

JAN BERDYSZAK (1934 – 2014)

SIGNUM II, 1969

akryl, tusz, piórko, karton; 70 x 60 cm;
sygn. i. d.: JAN/BER/DYSZ/AK/ (pieczętka), oraz dat.: 1969 (ołówkiem);
na odwrocie opisany: Jan / BERDYSZAK / SIGNUM II/ 1969 (ołówkiem).

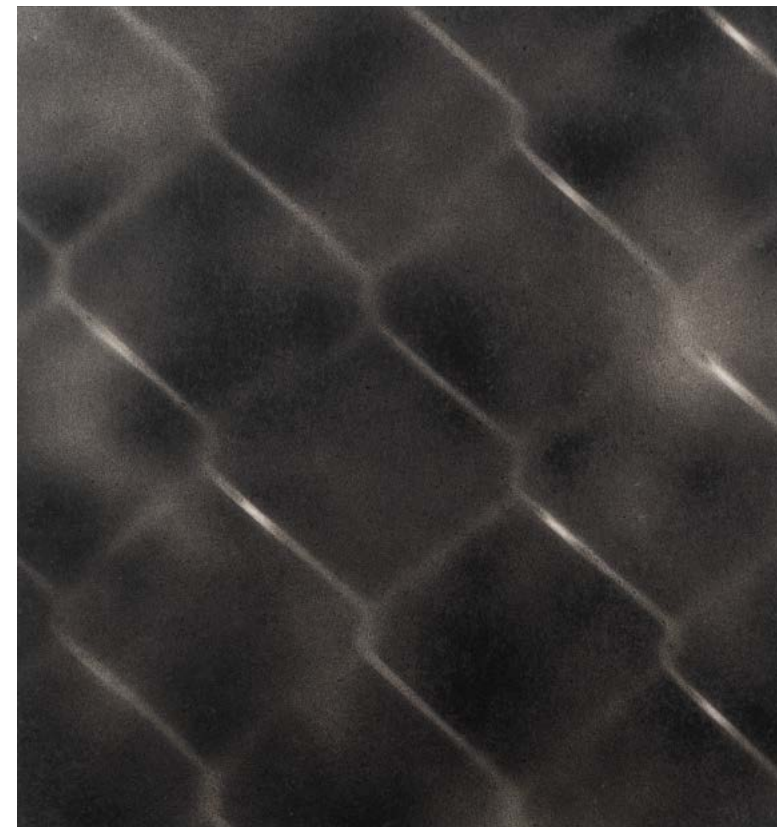
JAN BERDYSZAK (1934 – 2014)

RAMY WSCHODU I, 1972

autochemigraf, karton; 99 x 46 cm;
sygn. i dat. p. d.: JAN / BER / DYSZ / AK / 1972 (ołówkiem),
opisany i. d.: Ramy Wschodu I 11/13 autochemigraf (ołówkiem).

Co jest pomiędzy dajmy na to światłem a cieniem, pomiędzy obrazem a ramą? Na te pytania stara się odpowiedzieć twórczość Jana Berdyszaka – artysty analizującego przestrzeń oraz zależności zachodzące pomiędzy nią a obiektami w niej umieszczonymi. Malarz zaczął od dekonstrukcji – początkowo uległo mu podobrazie, które z prostokątnego czy kwadratowego stało się koliste i obłe, raczej nie nadające się do umieszczenia w tradycyjnych ramach. Ok. 1965 roku powstaje pierwszy obraz strukturalny z otworem, gdzie linia wycięcia nie pokrywa się z zewnętrznym obwodem dzieła. Następnie artysta zajął się tym, co większości ludziom umyka – „światłem” istniejącym między dziełem a oprawą, czyli passe-partout lub jak chciał twórca pass-par-tout – przejściem ku całości. Poruszenie problematyki przestrzeni, jej wypełnienia lub dopełnienia, tego co ją ogranicza lub uwalnia, było wiodącym tematem w twórczości Jana Berdyszaka. Ta zapewne uproszczona charakterystyka nie uwzględnia całego spektrum zainteresowań artysty, a najczęściej prezentowane na aukcjach kompozycje przestrzenne nie wyczerpują wszystkich stosowanych do badania przestrzeni form jakimi były również instalacje, rzeźba, grafika, fotografia oraz książka artystyczna.

MIROSŁAW BAŁKA (UR. 1958)

NOC ZAWSZE - FRAGMENT H12, 2014

pastel, papier; 23 x 22 cm (w świetle passe-partout);

sygn. p. d.: MB;

sygn., dat. i opisany na odwrocie: noc zawsze fragment H12 MBałka / 2014 (ołówkiem).

Jeden z najwybitniejszych współczesnych rzeźbiarzy. Zajmuje się również rysunkiem i filmem eksperymentalnym. Mirosław Bałka określa swoją twórczość w kategoriach „przetwarzania różnych sytuacji emocjonalnych”. Zawieszony w pozornej sprzeczności obrazu przypadkowego i znaczącego, precyzyjnie wyznacza obszar swoistej czarnej plamy, naszego oswojonego, domowego, codziennego jądra ciemności.

Artysta wybiera zawsze sytuacje i miejsca niewygodne, trudne, nieładne, w jakiś sposób okaleczone, emanujące niepokojącą energią. Prace dotyczące tych zagadnień, niekiedy podszyte subtelnym humorem, ujawniają troskę o szczegóły i niezwykłą wrażliwość, idącą w parze z oszczędnością używanych form i materiałów.

STEFAN GIEROWSKI (1925 – 2022)

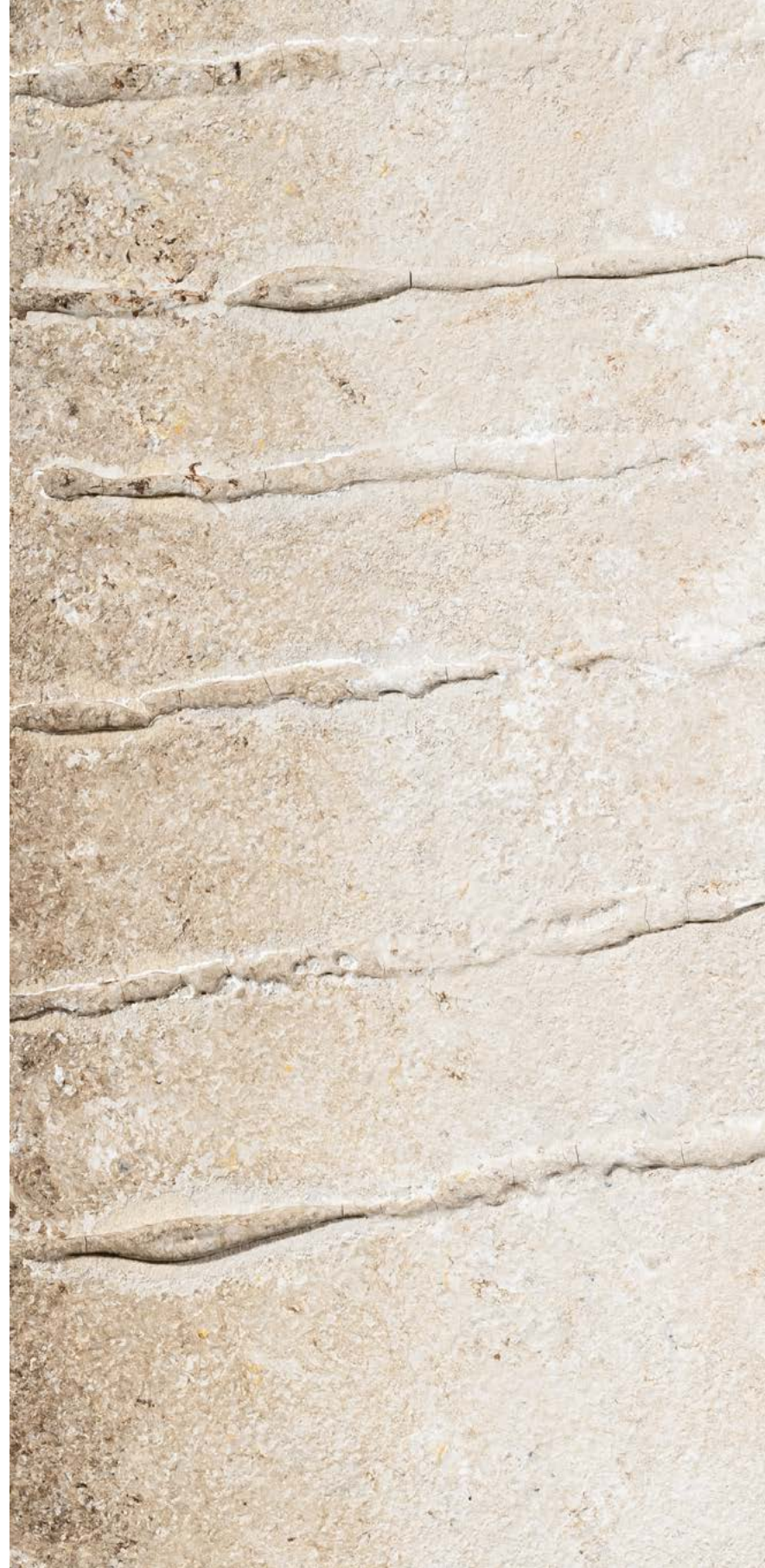
BEZ TYTUŁU, 1961

olej, akwarela, karton; 16,5 x 16,5 cm;
sygn. i dat. na odwrocie: SGierowski 61 (długopisem).

Sztuka bezprzedmiotowa, jak sam nazywał swoją twórczość Stefan Gierowski, w jego interpretacji oparta jest o działanie koloru, który ma bezpośrednio wpływać na odbiór. Istotnymi elementami, które również eksploruje malarz są przestrzeń, linia i światło. Od lat 50. XX wieku Stefan Gierowski tworzy serię numerowanych obrazów wykonanych wyłącznie farbą olejną na płótnie, pierwszy z nich powstał w 1957 roku. W wywiadzie udzielonym Jackowi Michalakowi i Marcie Skłodowskiej artysta twierdzi, że namalował około 1000 obrazów. Ta niewielka ilość numerowanych dzieł, świadczy o rozwadze, kontemplacji i podejściu badawczym Stefana Gierowskiego do uprawianej dziedziny sztuki.

Stefan Gierowski przypisuje kolorom wartości emocjonalne – to znaczy uznaje, że konkretne kolory uruchamiają odpowiednie odczucia. Równocześnie przypisuje barwom znaczenia symboliczne. Malarz studiował fizyczne cechy koloru posługując się pracami naukowymi z dziedziny fizyki

i optyki oraz o kolorze. Lektury nad zagadnieniem doprowadziły go do kilku wniosków dotyczących barw. Pierwszym z nich jest fakt, że widzenie barwy w założeniu może zakładać błąd wynikający z braku wrażliwości oka choćby na tony i odcienie (tzw. ślepotę barw) lub po prostu osobiste upodobania. Natomiast symboliczne znaczenie barw nie jest jednolite ze względu na niejednorodny kod kulturowy. Ostatnim istotnym elementem widzenia koloru jest sposób użycia go przez artystę – natężenie barwy lub jej laserunkowość, struktura nałożonej farby, jego zestawienie z innymi tonami i wzajemne współoddziaływanie. W przypadku Stefana Gierowskiego eksperymenty strukturalne – określane przez niego jako jednorodny gest artysty – były celowym zamierzeniem wynikającym z chęci znalezienia odpowiedzi na kolejne pytania „co się stanie, jeżeli...”.

PAWEŁ SOBCZAK (UR. 1997)

MATKA BOSKA Z CZARNĄ OWIECZKĄ, 2024

technika mieszana; wys. 87 cm.

BOGUSŁAW SZWACZ (1912 – 2009)

BEZ TYTUŁU, 1956

gwasz, papier; 85 x 61 cm;
sygn. i dat. p. d.: SZWACZ/56/XI.

Bogusław Szwacz debiutował w trudnym dla polskiej sztuki czasie, kiedy to dominowała sztuka socrealistyczna. Po śmierci Józefa Stalina i nastąpieniu tak zwanej „odwilży”, również w dziedzinie sztuk pięknych, zdecydował o poświęceniu swojej uwagi sztuce abstrakcyjnej, która jego zdaniem była absolutnie uniwersalna. Dzięki zdobytemu stypendium udało mu się w 1947 roku wyjechać do Pa-

ryża. Wtedy został członkiem grupy „Le Sur-réalisme Révolutionnaire” i nawiązał kontakty z Fernandem Légerem, Édouardem Pignonem, Estèvem i Noëlem Arnaudem. Te dwa czynniki spowodowały, że od 1955 roku artysta porzucił malarstwo figuratywne oraz zaczął tworzyć autorską koncepcję sztuki Ars-Horme – „Sztuki Poruszania Wyobraźni”.

EWA DĄBKOWSKA (UR. 1998)

SAKRAMENT, 2023

olej, płótno; 140 x 100 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: Ewa Dąbkowska /
Sakrament / 2023 (flamastrem).

Ewa Dąbkowska jest jedną z założycielek Grupy Splendor, studentką V roku Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

Zajmuje się głównie malarstwem i dziewiarstwem. W swojej twórczości bada różne aspekty kobiecości, szczególnie wśród osób queerowych. Wykorzystuje do tego do-

świadczenia ze społeczności, do których należała, takich jak wspólnota katolicka, czy środowisko naukowe. Jako autystyczna lesbijka buduje język symboli i znaczeń, mieszając queer z religią i tworząc własny mistyczny świat.

W ramach wernisaży dzierga, szydełkuje ubrania nawiązujące do motywu wystawy.

EWA DĄBKOWSKA (UR. 1998)

CHRZCICIELKA - ISN'T IT TO DREAMY?, 2022

olej, płótno; 140 x 80,5 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: Ewa Dąbkowska / chrzcicielka
(isn't it too dreamy?) / 2022 (flamastrem).

ALEX URBAN (UR. 1978)

MONSTER, 2023

olej, płótno; 70 x 100 cm;
sygn., dat. i opisany na odwrocie: Alex Urban /
2023 „MONSTER” (flamastrem).

Ukończyła Akademię Sztuk Pięknych we Wrocławiu, gdzie mieszka i tworzy. W jej twórczość odnaleźć można odniesienia do sfery sacrum. Artystka eksploruje tematy seksualności w kontekście religii. Swoje prace prezentowała na wystawach solowych i grupowych, m.in. w Stephen Romano Gallery (Nowy Jork), IMT Gallery (Londyn), Platan Gallery

(Budapeszt), Bestregards Gallery (Frankfurt nad Menem), Art Space Gallery (Edynburg), Muzeum Współczesnym Wrocław, Galerii LETO (Warszawa), Zachęcie Narodowej Galerii Sztuki (Warszawa), Galerii Cellar (Kraków), Bałtyckiej Galerii Sztuki Współczesnej (Słupsk), BWA Awangarda (Wrocław) oraz w Mieszkaniu Gepperta (Wrocław).

KAMILA KAMIŃSKA (UR. 1998)

Z CYKLU „WDMUSZKI”, 2024

len, krosna; 40 x 38 cm.

UŁOMKI, 2024

tempera żółtkowa, płótno; 13 x 13 cm.

Absolwentka Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Studia ukończyła w 2023 roku. O swojej twórczości mówi tak:

Moje obrazy wypływają ze szczerego dążenia do prostoty oraz postrzegania dzieła jako obecność. Snują się gdzieś na granicy abstrakcji i figuracji, ponieważ ich wyobrażony charakter ma źródło inspiracji, w zbliżeniu na ciała z przedstawień malowanych przez Fra Angelico – spokojnych i witalnych postaci. Płótno w mojej twórczości stanowi niejako skórę – powłokę, która ma swoją jedyną, niepowtarzalną

papilarność i porowatość, podobnie jak ludzka skóra jest poddana biegowi czasu i prawom biologii. Pracuję z płótnem, najpierw zaburzając porządek linii wątku i osnowy, a następnie szyjąc i kalecząc jego powierzchnię, ustanawiając tym samym przyszłe wydarzenia rozgrywające się na jego strukturze. Portretuję skórę człowieka w najbardziej dramatycznych momentach istnienia, od jego początku aż po śmierć. Unikam mimo to, jednoznacznego ukazania ciała a obraz zamyka się w geometrycznym kształcie.

WYSTAWA W WALLSPACE GALLERY

23 MAJA – 15 CZERWCA 2024 R.

ul. Foksal 15/1b, Warszawa

ORGANIZATOR WYSTAWY I WYDAWCA KATALOGU:

Wallspace Gallery

ul. Foksal 15/1b 00-366 Warszawa

tel. +48 798 107 380

www.wallspacegallery.pl

info@wallspacegallery.pl

Instagram: [wallspace.gallery](https://www.instagram.com/wallspace.gallery)

WALLSPACE GALLERY:

Gregor Kreutzer, Sebastian Pikur, Mariusz Szewczyk, Monika Gregorczyk

KONCEPCJA WYSTAWY:

Karolina Kliszewska, Mariusz Szewczyk

TEKSTY:

Monika Gregorczyk, Karolina Kliszewska, Mariusz Szewczyk

REDAKCJA KATALOGU:

Mariusz Szewczyk

OPRACOWANIE GRAFICZNE KATALOGU:

Paweł Wolski

PROJEKT OKŁADKI:

Piotr Tadeusz Mosur

FOTOGRAFIE:

Łukasz Brodowicz; artyści

© Copyright: Wallspace Gallery Warszawa, maj 2024 r.

